

דעם רבינ'ס

אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ן ר"ט)

איכט

דער
ריינער קוואל

די יעצה פאר די גאולה

אין די וואכעדיגע סדרה פרשת ויחי איז דא באהאלטן געוואלדיגע סודות אזוי ווי רש"י הקדוש ברענגט אויפן פלאץ. למה פרשה זו סתומה? (סתומה מיינט, אז אין די תורה איז דא רוח צווישן איין פרשה און די צווייטע, אבער צווישן פרשת ויגש און ויחי איז נישט דא קיין ליידגע פלאץ, נאר ס'הייבט זיך גלייך אן ויחי) זאגט רש"י הקדוש אז יעקב אבינו עליו השלום האט געוואלט מגלה זיין דעם קץ הגאולה פאר זיינע קינדער און ס'האט זיך פארהוילן פון אים.

רבי נתן (הלכות פו"ר ה') ברענגט א זהר הקדוש אויף דעם פסוק און זאגט, אז יעקב אבינו האט באהאלטן דער סוד אין דער פסוק "וירא יעקב את בניו ויאמר האספו ואגידה לכם את אשר יקרא לכם באחרית הימים". אין הלכות תענית איז רבי נתן מסביר אויפן פסוק "הקבצו ושמעו בני יעקב ושמעו אל ישראל אביכם" אז יעקב אבינו האט געוואלט מגלה זיין דעם קץ און עס איז פארהוילן געווארן פון אים, ווייל דער עיקר קץ הגאולה איז תלוי ווען א איד האט א גאנצע יעצה אין יעדע זאך, וואס דאס וועט נתגלה ווערן דורך דעם

מלך המשיח וועלכער ווערט אנגערופן "פלא יועץ". משיח וועט געבן אזעלכע גוטע עצות וואס וועט זיין גאר טיפע און שטארקע עצות וויאזוי צו קענען דינען דעם באשעפער אז מען וועט דאס נישט קענען אפזענדן, דערפאר ווערט די גאולה אנגערופן "קץ הפלאות" ווייל אין דער צייט פון דער גאולה ווערט נתגלה ווערן אט די וואונדערליכע און טיפע עצות.

יעקב אבינו האט שוין אויף געוואלט מגלה זיין די עצות פאר זיינע קינדער כדי צו מקרב זיין די גאולה, אבער די שכינה האט זיך אפגעטון פון אים, ווייל עס איז נאך געווען פאר'ן באקומען די הייליגע תורה וואס פון דער תורה ווערט נמשך די אלע געוואלדיגע עצות. דערפאר האט יעקב געזאגט "הקבצו", ער האט מגלה געווען פאר זיינע קינדער אז היינט איז די הויפט יעצה "הקבצו" מען זאל זיין אינאיינעם בשלום און עס זאל אחדות און ליבשאפט צווישן אידישע קינדער, מען זאל זיך צאמנעמען צו רעדן איינער מיטן צווייטן פונעם אמת'ן תכלית און אזוי ארום וועט

לתורה, און אויב מען זעט א חסרון אין א איד איז דא א חסרון אין דער תורה, קען מען נישט ליב האבן די תורה בשלמות. אויב אבער מען איז נישט געווארנט צו רעדן אויף א צווייטן איד און נישט טרעפן אין אים א חסרון, קומט אויס אז ווען די תורה איז גאנץ אן א פעלער וועט ער זיכער ליב האבן די תורה און איר לערנען מיט גרויס ליבשאפט.

זעט מען אויף פון דעם שיחה אז דורך אהבת ישראל וועט מען זיין מקשר צו דער תורה און אזוי וועט מען קענען טרעפן אלע עצות פאר אלע שוועריקייטן וואס מען גייט אריבער און עס וועט פארראכטן ווערן דורך די געוואלדיגע עצה פון "הקבצו".

דער אויבערשטער זאל העלפן מיר זאלן שוין זוכה זיין צו די לעכטיגע עצות פון משיח, און אזוי ווי דער הייליגער רבי האט געזאגט אז ער האט שוין אראפגעברענגט פאר אונז די הייליגע עצות נאר ווען משיח וועט קומען וועט מען שוין מוזן פאלגן די עצות, מיר זאלן שוין זוכה זיין בקרוב אין אונזערע טעג דאס צו זען מיט אונזערע אויגן. אמן

מען זוכה זיין צו שלימות העצות. מען זעט טאקע אז ווען יעקב אבינו האט צאמגענומען די צוועלעף שטיינער איז עס געווארן איין שטיין, דאס איז דער 'אבן שתיה' וואס פון דארט קומען אלע עצות, מיר טרעפן אזא ענליכע זאך אז מען האט געקענט באקומען אלע עצות ביי די צוועלעף שטיינער פונעם חשן וואס דער כהן גדול האט געטראגן. זעט מען אויף אז ווען אלע שבטים - אלע אידן זענען איינס דעמאלטס איז דא א קלארקייט און א שלימות העצה.

כדי צובאקומען די ריכטיגע עצות פון די הייליגע תורה דארף זיין אהדות צווישן אידן, אזוי ווי עס שטייט אין שיחות הר"ן (שיחה צ"א) אז אויב א איד וויל זיין א מתמיד און קענען לערנען, זאל ער נישט רעדן אויף קיין שום אידיש קינד, ווייל יעדער איד האט אן אות אין דער תורה, די זעקס הונדערט טויזנט אותיות זענען אנטקעגן די זעקס הונדערט טויזנט נשמות פון די אידישע קינדער, אזוי ווי עס שטייט אין אלע הייליגע ספרים אז "ישראל" איז ראשי תבות "יש ששים רבוא אותיות

הר"ר בנימין אנשין הי"ו
לרגל אירוסין של בנו
החתן שמעון נ"י למזל טוב

הר"ר ישראל נחמן אנשין הי"ו לע"נ
אמו מרת פראדל בת ר' יעקב זאב ע"ה
יארצייט י"ח טבת

הר"ר יעקב בעריש ווייס הי"ו
לרגל הולדת בנו למזל טוב

אַ בַּנִּין פֿון הונדערט און צוואנציג שטאק

ברודער איז ממשיך: "איך האב געבעטן דעם אויבערשטן, און איך קוק אויף נישט אויף די אלע נארישע גוים".

איך האב געכאפט א טרייסל, אז מיין קליין ברודער דארף מיר דערמאנען די פשוטע גרינגע עצה, די ערשטע טריט אריין פאר יעדע פראבלעם און נסיון איז דאך "תפלה, תפלה", יא, דאס איז די עצה. איך האב טאקע באלד א תפלה געטון צום באשעפער און עס איז מיר טאקע געווארן אסאך גרינגער, איך האב געהאט זייער א גוטע פלאץ אויפן עראפלאן און איך האב אנגעצינדן שיינע מוזיק אריינגעשטעקט אין מיינע אויערן און דאס האט מיר אזוי שטארק מעורר געווען און פריש באקומען פסופין צום הייליגן רבי'נס ציון אז די גאנצע זיצן אויפן עראפלאן מיט אלע גוים ארום האט מיר גארנישט באנומען, גאר פארקערט איך האב נאך געקענט רעדן צום באשעפער מיט אן אפן הארץ און מויל.

אשרינו אז מיר האבן אזא רבי'ן וואס באגלייט אונז אויך אויפן וועג אהיים פון זיין ציון.

אשר.

טייערער אשר, א גרויסן דאנק פארן אריינרויפן אין רבי'נס ליכט צו פארציילן דיין נסיעה, עס איז זייער א גוטע הכנה צו די קומענדיגע וואכן ווען עס הייבן זיך אן פון די קומענדיגע וואך די טעג פון שובבים, די פּרשיות פון שמות, וארא בא, בשלח, תרו, משפטים און דאס יאר וויבאלד עס איז אן עבור-יאר קומט צו נאך צוויי וואכן, ת"ת, תרומה תצונה. די וואכן זענען זייער מסוגל

איך האב ברוך השם זוכה געווען צו פארן מיט מיינע עלטערן און מיין קליינער ברודער אין אומאן. אזוי ווי מיר פארן דאך צו אזא רבי וואס האט אונז צוגעזאגט אזא געוואלדיגע תיקון, נאר מיט דעם פארלאנג וואס דער רבי האט געוואלט מען זאל זאגן דעם תיקון הפללי מיט א פרוטה, האב איך זייער געוואלט זיך אפהיטן מיינע אויגן, בפרט אז מען פארט אזעלכע לאנגע נסיעות און מען דארף גיין אין עירפארט [לופט-פעלד], און יעצט איז אויך געווען די גוי'שע חגאות ווען די גוים באצירן זייערע שטיבער און אלע געשעפטן מיט לעקטערס און זיי שיכור'ן זיך אן אד.ג.

פארן ארויפגיין אויפן עראפלאן אויפן וועג אהיים, זיצנדיג אין באס צעקוועטשט צווישן די ערלים, איך האב אויסגעטון מיינע בריילן און פרויבירט צו לערנען אביסל שיחת הרה"ן, איך זאל קענען אוועקפליען אין מיינע מחשבות פון דעם ארט וואו איך געפין זיך, רופט זיך אן מיין קליינער ברודער: "אשר, אויב די ווילסט האבן הייליגע אויגן, בעט דעם אויבערשטן ער זאל דיך אפהיטן, וועסטו זען אז דו וועסט קענען האבן הייליגע אויגן", און מיין

צו פאררעכטן אלע ענגנים פון קדושה וואס מען האט צו פאררעכטן.

עס איז באוואוסט אז אין די טעג, בפרט ביי חסידים האט מען געמאכט א שטארקן עסק פון שובבים, אין די ישיבות מאכט מען שעות רצופות, וואס מען רעדט נישט אויס ביים לערנען, עס זענען דא אזעלכע וואס זענען אויף ליל שישי, ווידער איז דא, אויף ביי ברסלב'ע חסידים וואס מען עסט נישט איין טאג אין דער וואך קיין שום עסן וואס קומט פון א בעל-חי, עס איז אויף זייער

באוואוסט בפרט אין חוץ לארץ אז דער הייליגער סאטמאר'ער רבי זי"ע דער בעל ויואל משה פלעגט אין די וואכן זייער וויינען ביי די שלש-סעודות תורה און ביו היינט צינד מען אן אין די חדרים און ישיבות די דרשות און מען איז זיך מערר לתשובה און מען נעמט זיך אונטער צו היטן די אויגן און די מחשבות.

מיר ברסלב'ע חסידים פון איין זייט האבן א גאנץ יאר דעם פליכט נישט

נאר שובבים. דער הייליגער רבי האט אונז אויסגעלערנט אז מען זאל כסדר בעטן און ארבעטן צו זיין אפגעהיטן און הייליג. דער הייליגער רבי ווען ער איז נאך געווען א אינגל אין פתח ב' האט ער שוין אויסגעאיידלט זיין מוח און הארץ און אויגן אז ער האט שוין פאזיגט דעם יצר הרע נאך זייענדיג אזוי אזוי אינג ווי זעקס יאר!! דו פארשטייסט דאס?? דער הייליגער רבי האט געזאגט פארן יצר הרע: "איך געב דיר אלע מיניע תאוות, אבער מיניע אויגן און הארץ וועסטו נישט באקומען",

דאס מיינט צו זאגן, אז דער רבי האט א שטיק צייט נישט געארבעט אויף תאוות אכילה אדער אנדערע מדות, נאר זיך אריינגעלייגט מיט אלע כוחות און געגאסן תפלות צום באשעפער זיך אויסצוארבעטן מיט דעם ענין פון קדושה, צו זיין א אפגעהיטענער אינגל, הייליגע אויגן און א הייליגע מוח און הארץ, נישט קוקן און טראכטן וואס דער הייליגער באשעפער האט נישט ליב.

פארוואס האט דאס דער הייליגער רבי געטון? לאמיר עס געבן צו פארשטיין מיט א משל. א

גרויסע ביזנעסמאן מיר וועלן אים רופן באריס, ער האט געוואלט בויען פאר זיין געלונגענעם ביזנעס א שיינעם גרויסן בנן פון הונדערט שטאק, באריס האט גענומען די בעסטע אינזשינערן וואס פארשטייען צו אוועקשטעלן אזעלכע פראיעקטן אויף די בעסטע און זיכערסטע וועג, אז דער בנן זאל זיך האלטן פאר הונדערטער יארן און קענען ביישטיין אלע ווינטן און רוחות וואס קען נאר אקומען.

ווען עס איז געקומען למעשה האבן די פלענער באוויזן אז מען גייט בויען דעם בנן מיט נאך צוואנציג שטאק, און די פרייז האט זיך געהויבן מיט נאך א צוויי הונדערט און פופציג מיליאן דאללאר, קליין געלט פאר אונזער באריס, אבער פארט איז עס היבש א פעטע מטבע. באריס וואונדערט זיך און קלאפט אויפן טיש: "וואס איז געשען? איך האב מיט אייך אפגעמאכט א פרייז, מיר זענען אדורך אלע דעטאלן און פרטים, וואס לייגן ענק צו פריישע שטאקן און

בְּרֵאשִׁית מִיר אַרְוִיס אַזְעֻלְכֶע סוּמַעס פֿון גַּעלְט, עֲנֵק ווִלן מֵאכֵן אַ חַיִּים טוֹבִים אוֹיף מַיִן חֲשָׁבוֹן, אִיךְ בִּין נִישְׁט מַסְכִּים דַּערוֹיף??”.

די חֲבֵרָה באַרוואַיגן דַּעם באַריס מיט אַ גְּלֵאז קאַווע און אַ שְׂטִיקֵל שאַקאַלאַד. “באַריס, דו מוּזט פֿאַרשְׂטִיין, אויב די ווִילְסְט דַּער בִּנְיָן זאַל קענען שְׂטִיין מיט איר פֿראַכְט און שְׂטאַרְקִיט אַז די שְׂטוּרמִישֵׁע ווִינְטן זאַל איר נִישְׁט קענען בִּיגֵן, מוּז מַעַן מֵאכֵן אַ יִסוּד אַ פֿונְדאַמַעַנט, טִיף טִיף בִּינְיָן גְּרוּנד דַּעריַבֵּער האַבן מִיר צוּגַעלִיגְט די צוּוּאַנְצִיג שְׂטאַק וואס וועט ווערן גַעבויט און באַגאַסן מיט טוִיזְנְטֵער טאַנען פֿון צַעמַעַנט. אַז דַּער יִסוּד וועט זיין שְׂטאַרְק, וועט מַעַן זייער שְׁנַעל קענען אַרויפבִּויען און דַּער בִּנְיָן וועט זיין עֲפַעס וואס די וועלְט האַט נֶאָךְ נִישְׁט גַעזַען אַזוִינִס.

דאַס איז די סִפָּה פֿאַרוואס דַּער הייליגער רַבִּי האַט אַרײַנגעלִיגְט אַלֶּע זײַנע כּוּחֹת אִין דַּער יִסוּד וואס דאַס איז דַּער גאַנְצֵער מַעַנטְש. אויב די אויגן זענען געזונט בְּרוּחִיגִות, די האַרץ גְּלוֹסְט צום באַשעפֿער, די מַח איז אַפֿגַּעהִיטן פֿון פֿרַעמְדַּע און אוּמַרִינֵע מַחֲשָׁבוֹת, די העַנטְעלֶעךְ נּוֹצְט מַעַן אויף הייליגֶע און רִיכְטִיגֶע זאַכן דַּעמאַלְט האַבן מִיר אויפֿגעבִוִיט אַ שְׂטאַרְקן פֿונְדאַמַעַנט, און מִיר קענען זיך נַעמַען בּוִיעַן און צוּלִיגֵן שְׂטאַק נֶאָךְ שְׂטאַק בִּיז די הונְדַּערט און צוּוּאַנְצִיג יאַר, וועלן מִיר קענען גיין העכער און שְׁענַער, אַלֶּע שײַנע מַדּוֹת און לְמוּדִים וואס מִיר וועלן לַעַרְנַען וועט נֶאָךְ צוּגַעבֵן צום אונזער שײַנעם בִּנְיָן.

דאַס צובאַקומען לַעַרְנַט אונז דַּער רַבִּי אַז די עֲצָה איז ‘פֿעטן דַּעם אויבַערִשְׁטן’. “הייליגער באַשעפֿער, אִיךְ וויל זיין אַן אַפֿגַּעהִיטענער אינגל,

אִיךְ וויל האַבן גוּטע אַיִדעלֶע חֲבֵרִים, אִיךְ וויל קענען זיין פֿעלְזֵן פֿעסְט ווי יוֹסֵף הַצַּדִּיק און האַבן הייליגֶע אויגן, ריינע מַחֲשָׁבוֹת, אִיךְ זאַל נִישְׁט ווערן דַּעַרְשְׂרַאקן פֿון דַּעם בַּעַל דְּבַר ווען ער קומט מיט זיין גַעשְׁלִיפֵן צִינְגֵל זיך רייצן מיט מִיר ווי אַ אויפֿגעברוִיזטער הונט, ער וויל מִיר נֶאָךְ אויפֿווייזן אַז סײַ ווי בִּין אִיךְ שׁוִין נִישְׁט אַזאַ אַפֿגַּעהִיטענער אינגל איז לֵאז זיך שׁוִין וואוּלגִיין”.

דַּער הייליגער רַבִּי האַט אונז שׁוִין גַעלַעַרְנְט וואספֿאַראַ טַעם עס האַט די תּאֲוֹת פֿון די וועלְט, יַעֲדַע נְסִיּוֹן וואס מַעַן פֿאַלְט אַדוּרְךְ באַקוּמְט מַעַן אַ בְּנִיּוֹן, און יַעֲדַעס מֶאל וואס מַעַן לויפֿט צום באַשעפֿער און מַעַן שְׂרִיט זיך אויס צו אים, ווערט מַעַן גַּעראַטעוועט און באַשיצט פֿון אַלֶּעם שְׁלַעכְט. יאַ, מַעַן קען זיך לַעַרְנַען פֿונַעם בַּעַל דְּבַר ער האַט טאַקע אַ פֿנים פֿון אַ כְּלָב וואס בִּילְט מיט חֲצִפָּה, מִיר דַּאַרְפֵן אויך נַעמַען די עזוּת און קומען צום באַשעפֿער מִיטן אַלֶּע סאַרְטֵן טַענּוֹת און מַעַנּוֹת און פֿאַרלַאנגען ער זאַל אונז דַּעַרְפִּרִיעַן דאַס האַרץ, שְׁבַענוּ מְטוּבָּה, דַּער אויבַערִשְׂטֵער איז דַּאךְ כֵּלּוּ טוֹב, וועט ער אונז באַגִּיסן פֿון זיין גוּטְס, אַז מִיר וועלן אויך זוכֶה זיין צו זיין גוּטֶע און פֿרומע אִידֵן ווי מַעַן דַּאַרְף צו זיין. בְּפֶרֶט אַז מִיר האַבן באַקומען די גְּרוִיסֶע מַתְנֵה פֿונַעם רַבִּין דַּעם תִּיקוֹן הַפְּלִי, אַשְׁרִינוּ.

אין איין וואַרט: אין די טַעג פֿון שׁוֹכְבִים וועלן מִיר מַעַרְן תּפִּלָּה, אַפִּילוּ גאַנץ קלִינֵע תּפִּלוֹת, ווי: “הייליגער באַשעפֿער, היט מײַנע אויגן, מײַנע גַעזאַנְקען, מײַן האַרץ, מײַנע גַעפִּילן, אִיךְ זאַל וועלן נֶאָךְ דִּיר גוּטֶער באַשעפֿער”.

ביי אונז טוען 'אלע' אותיות לייכטן און שיינען

אנגעהויבן לערנען מיט אים יעדעס נאכט, און אים מגלה געווען פילע סודות התורה.

דער יונגערמאן, זייענדיג איבערגענומען פון זיין געוואלדיגע זכיה, האט זיך נאכמער צוגעפלייסט אין תורה, און אין דער זעלבער צייט אפגעהאלטן דעם געשיכטע מיטן מגיד אלץ א סוד, און האט קיינעם נישט אנטפלעקט דערוועגן.

נאכט נאך נאכט איז דאס אנגעגאנגען, ווען יעדעס נאכט כחצות הלילה, טוט זיך דער מגיד צו אים אנטפלעקן, ווי זיי לערנען אינאיינעם ביז צו די פארטאג שעה'ן, ווען די זון טוט צוביסלעך אויפשיינען אויפן האריזאנט...

אבער איין זאך איז נישט געווען באקאנט פארן יונגערמאן: אט דער מגיד איז געווען פונעם צד הטומאה. וויבאלד ער איז איינמאל נכשל געווארן מיט א קליינע עבירה, האט מען אזוי צוגעלאזט פון הימל אים צו פארנארן מיטן אזוי-גערופענעם מגיד.

אין איינס פון די נעכט האט זיך דער מגיד געוואנדן צו אים און אים אנגעהויבן איבעררעדן אז ער זאל גיין און עובר זיין אויף א גאר הארבע עבירה. דער יונגערמאן איז אויפגעשוידערט געווארן הערנדיג די ווערטער ארויסקומען פונעם מגיד'ס מויל, אבער דער מגיד קוקט אים בלויז אריין אין געזיכט און זאגט אים מיט א ווייכער טאן: "אויב וועסטו צוהערן צו מיינע רייד, וועסטו מקרב זיין די גאולה..."

דער יונגערמאן טראכט צו זיך אין פארלעגנהייט וויאזוי קען איך דען עובר זיין אויף אזא שרעקליכע עבירה במזיד?

אבער דער מגיד זעצט פאר צו רעדן צו אים, איבערצייגנדיג, אז דורכ'ן מקיים זיין זיינע רייד וועט ער האבן א חלק אינעם גאולה, און עס איז

מיטן אנטפלעקונג פונעם 'ספר המידות' וואס דער ערשטער טייל פונעם ספר איז פארפאסט געווארן דורכן הייליגן רבי'ן נאך אלץ קינד. פאר פילע יארן איז דער ספר געווען באהאלטן ביים רבי'ן און אט אזוי האט זיך די געשיכטע אפגעשפילט:

צווישן דעם רבי'נס גרויסע תלמידים האט זיך געציילט, רבי דוב חיה'לעס, דער רב פון לאדיזשין. איינמאל, אריינגעענדיג צום רבי'ן האט ער פארציילט דעם רבי'ן, דעם פאלגענדן געשיכטע, וואס ער האט געפונען נישטערנדיג צווישן אלטע ספרים:

אין א געוויסע שטאט האט געוואוינט א איד א גרויסער תלמיד חכם, וועלכער האט פארמאגט אונטער זיך א ישיבה ווי עס האבן געלערנט די גרעסטע לומדים פונעם גאנצן אומגעגענט. דער ראש ישיבה האט פארמאגט א גאר געלונגענעם טאכטער, און ווען זי איז געקומען אין די יארן, האט ער אויסגעקליבן פאר איר דעם בעסטן בחור פון ישיבה, וואס האט אויך פארמאגט גאר א חשוב'ן יחוס.

נאכן חתונה האט זיך דער יונגערמאן גענצליך איבערגעגעבן פאר תורה און עבודת השם, ווען זיין שווער שטייט אין דער זייט און שעפט נחת פון זיין 'טשאטשקע', און מאכט זיכער אז ער פארמאגט אלע באדערפענישן צום לעבן.

דער פרישער יונגערמאן איז אנגעגאנגען מיט זיין עבודה, ווען אין א שיינעם טאג האט זיך אנטפלעקט צו אים א 'מגיד' פון הימל, און האט

כדאי צו פאלגן די ווערטער פון א מגיד, ער זעהט דאך מער ווי די בלוזיע פלישיגע אויגן זעען... מיט צעטומלטע מחשבות האט אים דער מגיד איבערגעלאזט יענעם נאכט, און זעענדיג אז ער קען זיך נישט מיישב זיין וואס איז זיין אמת'ער פליכט, האט ער באשלאסן צו פארציילן פאר זיין ווייב איבער די ווערטער - אויסטויש וואס ער האט אפגעהאלטן מיטן מגיד.

די פרוי וועלכע איז ווארשיינליך געווען א גרויסע יראת שמים, איז אויפגעשוידערט געווארן הערנדיג די געשיכטע פון איר גרויסן מאן, אבער איז אין דער זעלבער צייט געווען צעמישט וויבאלד דאס איז דאך ווארשיינליך א קלארע הוראה גלייך פון הימל. און איר פארלעגנהייט האט זי באשלאסן אנצופרעגן ביי איר גרויסן טאטען.

דער גרויסער צדיק, וואס איז אויך דערציטערט געווארן הערנדיג די דעטאלן פונעם מעשה, האט מיט פארזיכטיגקייט איבערגעקלערט די דעטאלן פונעם געשיכטע, און געקומען צו די מסקנא אז דער מגיד איז ווארשיינליך פונעם צד הטומאה! די כוחות הטמאים האבן נישט געקענט צוקוקן צו די מורא'דיגע עבודה פונעם יונגעראמן, און האבן אים ווארשיינליך אריינגעפירט אין א ביטערן פאסטקע.

דער שווער האט באשלאסן אז ער מוז נעמען זאפארטיגע שריט צו ראטעווען זיין איידעם. ער האט צוגערופן דעם איידעם אין א זייט, און אים געזאגט מיט גרויס ווייטאג, "לויט מיין מיינונג איז דער מגיד פונעם צד הטומאה".

"פון וואו וועל איך זיין איבערציגיגט אז עס איז טאקע אזויווי דער שווער זאגט?", האט דער איידעם געפרעגט פארצווייפלט.

"אויפן שטערן פון יעדן מלאך איז פארהאן אלע

אותיות פונעם אל"ף בי"ת", האט דער שווער ערקלערט פאר'ן איידעם. די אותיות פונעם הייליגן נאמען פונעם אויבערשטן טוען לייכטן און שיינען ביי א הייליגע מלאך. ווידער ביי א מלאך פונעם צד הטומאה זענען די אותיות פארשווארצט.

דערפאר, ביים קומענדיגן געלעגנהייט וואס דער מגיד וועט זיך צו דיר אנטפלעקן זאלסטו גוט באטראכטן זיין שטערן, און אויב די אותיות זענען פארשווארצט זאלסטו זיך גלייך אפטשעפן פון אים". און אלץ א שמירה האט אים דער שווער איבערגעגעבן פארשידענע קמיעות מיט וועלכע ער וועט זיך קענען ראטעווען.

די נאכט איז צוגעפאלן, און אונטער גרויס פחד האט זיך דער איידעם געגרייט אויף זיין אויספיר-מיסיע פונעם היינטיגן נאכט. נאך געציילטע מינוטן האט זיך דער מגיד אנטפלעקט צו אים, און אין עטליכע סעקונדעס האט דער איידעם באמערקט ווי די הייליגע אותיות זענען גענצליך פארשווארצט. אוי ווי! ער איז אריינגענארט געווארן. גלייך האט ער געטוהן ווי זיין שווער האט אים געהייסן, און זינט דאן האט זיך יענער מגיד קיינמאל מער נישט באוויזן...

ווען רבי דוב היה'לעס האט פארענדיגט דערציילן די געשיכטע פארן רבי'ן, האט זיך דער רבי אויפגעשטעלט אויף זיינע צוויי פיס און געזאגט "אבער ביי אונז טוען 'אלע' אותיות לייכטן און שיינען!".

דאן האט דער רבי פארציילט איבער זיין הייליגן ספר וועלכע איז געשריבן געווארן מיט זיין כתב-יד, מיטן נאמען "ספר המידות - ספר האל"ף בי"ת", און דעמאלטס האט דער רבי אנגעהויבן צום ערשטן מאל אויסדרוקן זיין ווילן אז דער ספר זאל פארשפרייט ווערן אויפן וועלט.

סיפורי מעשיות דער פליג און דער שפין מעשה ז'

- אז ווער ס'קוימט אהין, פאלן אים ארויס אלע 'ציינ' - סיי ער איז געגאנגען 'צופוס', סיי ער האט געריטן, סיי ער איז 'געפארן' אין א 'וואגן מיט בהמות' - זענען אלץ אלע 'ציינ' ארויסגעפאלן.

זענען דארט געלעגן, הויפנווייז [אסאך הויפנס] מיט 'ציינ', אזוי ווי 'בערג'!

דערנאך האבן די [אויבנדערמאנטע] 'מענטשן' פון דעם 'דומיט' - גענומען דעם 'פאטרעט' - און האבן אים ווידער צום אויפגעשטעלט [צווייפגעשטעלט] אזוי ווי פריער - און די 'קרוין' האבן זיי גענומען, און האבן [דאס] אפגעוואשן - און האבן ווידער אויפגעהאנגען אויף זייער ארט.

האט זיך דער 'מלך' אויפגעכאפט - און האט תיכף א קוק געטאן אויף דעם 'בלעטל' וואס ס'האט אויף אים מגין געווען, פון א וואסערע 'נימוס' פון א וואסערע 'אומה' דאס איז.

האט ער געזעהן: אז ס'שטייט דארט דער 'נימוס' פון 'אידן'!

האט ער אנגעהויבן צו קוקן אויף דעם 'בלעטל', מיט דעם 'אמת' [אמת' בליק] - האט ער פארשטאנען דעם רעכטן [ריכטיגן] 'אמת' [אמת לאמת].

האט ער זיך מיישב געווען: "אז] ער וועט שוין בוודאי זיין א 'איד'! - נאר וואס טוט מען, אז מען זאל די 'גאנצע וועלט' מחזיר-למוטב זיין, מען זאל זיי אלע ברענגען צום 'אמת'?"

האט ער זיך מיישב געווען: "ער וועט פארן

קום וועל איך דיר ווייזן - האט ער אים געוויזן - ווי ארום דעם 'בארג' - שטייען אלפים ורכבות [טויזנטער און צענדליגער-טויזנטער] 'שונאים' - און זיי מאכן 'סעודות' - און זענען 'פריילעך' - און 'פלי-זמר' שפילן - און זיי 'טאנצן'.

און די 'שמחה' איז: וואס א 'כיתה' [גרופע] פון זיי - טראכט איינער אויס, און פאלט אויף א 'חכמה', וויאזוי מען זאל ארויפגיין אויף דעם 'בארג' - אזוי [דאן] מאכן זיי א גרויסע 'שמחה', און א 'סעודה', און מען 'שפילט', און מען 'טאנצט'.

און אזוי [טוט] איתלעכע 'כיתה' [דהיינו: א טייל [גרופע]] פון זיי!

נאר דאס [זעלבן] 'בלעטל' פון די 'נימוסים' וואס ס'איז אויף דיר מגין - איז אויף מיר מגין! און אויף דעם 'שפיץ בארג', איז [געווען] א 'טאבליצע' [טאנעל פון האלץ] - און דארט איז געשטאנען אנגעשריבן: [וועגן] די 'נימוסים' פון דעם 'בלעטל' וואס ס'איז מגין אויף אים - פון א וואסערע 'אומה' ס'איז.

נאר מחמת [ווייל] דער 'בארג' איז הויך - קען מען נישט ליינען דאס 'כתב'.

נאר אונטן איז געווען א 'טאבליצע' - איז דארט געשטאנען אנגעשריבן: "אז ווער ס'האט אלע 'ציינ' - דער קען ארויפגיין אויף דעם 'בארג'!"

האט השם-יתברך געגעבן [געמאכט] - אז ס'וואקסט דארט אזוי א 'גראז', דארט וואו מען פאדארף ארויפצוגיין אויף דעם 'בארג'

זיך א 'חֶכֶם' - וואס ער זאל אים 'פּוֹתֵר-חֵלוֹם' זיין פּוֹתֵר-חֵלוֹם" (דְּהִינּוּ: ער זאל אים באשׂיידן דעם 'חֵלוֹם', פּוֹנֶקט אזוי-ווי ער איז).

און ער האט מיט זיך גענומען 'צוויי מענטשן' - און איז געפארן אויף דער 'וועלט' - נישט אזוי-ווי א 'מֶלֶךְ', נאר ווי א 'פּראָסע [פּשוט'ע] מענטש'.

און איז געפארן פון איין שטאט צו דער אנדערער - און האט געפרעגט: "ווי געפינט מען אזוי א [אזא] 'חֶכֶם', וואס ער זאל 'פּוֹתֵר-חֵלוֹם' זיין פּוֹתֵר-חֵלוֹם?"

האט מען אים מדיע געווען: "אז דארט און דארט, געפינט זיך אזוי א [אזא] 'חֶכֶם'!"

איז ער געפארן אהין - און איז געקומען צו דעם 'חֶכֶם' - און ער האט אים דערציילט דעם 'אַמֶת': "אז ער איז א 'מֶלֶךְ', און ער האט אפגענומען [איינגענומען] 'מִלְחָמוֹת' - און די גאַנצע 'מעשה' וואס סע [ס'איז] געווען, פּנ"ל [ווי אויבנדערמאנט]!" - און האט אים געבעטן: "אז ער זאל אים 'פּוֹתֵר-חֵלוֹם' זיין".

האט אים דער 'חֶכֶם' געענטפערט: "איך אליין קען נישט 'פּוֹתֵר' זיין [באשׂיידן] - נאר ס'פארהאנדן א [געוויסע] צייט, אין-דעם אין-דעם 'טאג', און אין-דעם אין-דעם 'הודש' - דעמאלט נעם איך צום-אויף [צוגיף], אלע 'סמני-הקטורת' (פּלומר: אלע 'קרייטעכצער' [געווינדן] וואס פון זיי פלעגט מען מאכן 'קטורת') - און איך מאך פון זיי א 'מוֹרָכָב' (פּלומר: ער מישט זיי אויס אינאיינעם) - און 'מ'רייכערט דעם 'מענטשן' מיט די 'קטורת' - און דער 'מענטש' האט אינזין וואס ער וויל זעהן, און וואס ער וויל וויסן - ווייסט ער דעמאלט

אלדינג [אלעס]".

האט זיך דער 'מֶלֶךְ' מיישב געווען: "אז ער האט זיך שוין יא אזויפיל צייט דערויף פארבראכט [פארברענגט] - וועט ער נאך ווארטן ביז דעם טאג' און דעם הודש' (וואס דער 'חֶכֶם' האט אים געזאגט)!"

ס'געקומען דער 'טאג' - האט אים דער 'חֶכֶם' אזוי געטאן - און האט אים גערייכערט מיט די 'קטורת'.

האט דער 'מֶלֶךְ' אנגעהויבן צו זעהן: אפילו וואס מיט אים האט זיך נאך געטאן, איי [איינער] ער איז געבוירן געווארן, דעמאלט אז [ווען] די 'נשמה' איז נאך געווען בעולם-העליון (פּלומר: אויף 'געער-וועלט').

האט ער געזעהן: ווי מ'האט זיין 'נשמה' געפירט, דורך אלע וועלטן - און מ'האט אויסגערופן: "ווער ס'האט עפעס 'מלמד-חוב' צו זיין (פּלומר: צו רעדן שלעכטס) אויף דער 'נשמה' - זאל ער קומען!" האט זיך קיינער נישט געפונען וואס ער זאל 'מלמד-חוב' זיין.

דערנוייל איז איינער אנגעקומען - און איז געלאפן - און האט געשריגן: "רבונז-של-עולם, הער צו מיין געבעט - אז [אויב] דער וועט קומען אויף 'דער-וועלט', וואס האב איך שוין צוטאן, און נאך [צוליב] וואס האסטו מיך באשאפן".

און דאס איז געווען דער 'סמ' ד'מ"ם' (פּלומר: דער וואס האט דאס געשריגן - דאס איז דער 'סמ' ד'מ"ם' אליין געווען - ער האט געשריגן: "אז [אויב] די 'נשמה' וועט אראפקומען אין 'דער-וועלט' אריין - האט ער שוין נישט [וואס] צוטאן").

האט מען אים געענטפערט: "די [דאזיגע] 'נשמה', מוז אראפגיין אויף 'דער-וועלט' - און דו, געב דיר א 'עצה'!"

איז ער זיך אנועקגעגאנגען (דהיינו: דער וואס האט דאס געשריגן [דער 'סמ'־ה'מ"ם])!

האט מען ווייטער די 'נשמה' געפירט דורך 'עולמות' (פלומר: וועלטן) - ביז מ'האט די 'נשמה' שוין געבראכט, צום 'בית-דין של מעלה' - כדי מ'זאל זי שוין באשווערן - כדי זי זאל שוין אראפגיין אויף 'דער-וועלט' (ווי די גמרא זאגט אין נדה דף ל. "אז מען באשווערט די 'נשמה' פארן אראפקומען") - און ער איז נאכנישט געקומען (דהיינו: דער 'סמ'־ה'מ"ם' וואס האט פריער געשריגן - איז ער נאכנישט געקומען).

האט מען נאך אים געשיקט א 'שליח' - איז ער געקומען! און האט מיט זיך געבראכט [געברענגט], א 'אלטיטשקן' א 'איינגעבויעגענעם' - וואס ער האט זיך געקענט מיט אים פון לאנג (דהיינו: דער 'בעל-דבר', האט זיך מיט דעם 'אלטן', געקענט פון לאנג).

און ער [דער 'בעל-דבר'] האט געלאכט - און האט געזאגט: "אויף האב מיר שוין א 'עצה' געגעבן - די 'נשמה' מעג שוין אראפגיין אויף 'דער-וועלט'!" האט מען געלאזט די 'נשמה' - איז זי אראפגעגאנגען אויף 'דער-וועלט'!

און ער האט געזעהן (דהיינו: דער 'מלך'): וואס מיט אים האט זיך איבערגעטאן [אפגעטוהן]. מתחלה ועד סוף [פון אנהייב ביזן סוף] - און ווי [וויאזוי] ער איז געווארן א 'מלך' - און די 'מלחמות' וואס ער האט געהאט וכו'.

און ער האט גענומען 'שבויים' [געפאנגענע] -

און צווישן די 'שבויים', איז געווען א 'פת-תואר', וואס זי האט געהאט אלע ערליי 'חן' פון דער וועלט - נאר דער 'חן' איז נישט געווען פון איר אליין - נאר ס'האט אויף איר געהאנגען א 'דומיט' [דימאנט] - און דער 'דומיט' האט געהאט אלע ערליי 'חן' - און מחמת [צוליב] דעם האט זיך געדאכט, אז זי האט אלע ערליי 'חן'.

און אויף דעם 'בארג' - קענען מער נישט קומען, נאר 'חכמים' און 'עשירים' וכו'.

(און ווייטער האט ער [רבינו ז"ל] נישט דערציילט!) און סע [ס'איז] נאך דא זייער אסאך דערינען! (דאס וואס דא שטייט מיט די 'שבויים' - דאס איז נישט אויפגעשריבן געווארן גוט, אזוי-ווי ער [רבינו ז"ל] האט עס דערציילט!)

"מזמור לְדוֹד בְּכַרְחוֹ וְכוּ'. ה' מִה רַבּוֹ צָרֵי רַבִּים קָמִים עָלָי. וְאַתָּה ה' מִגֵּן בְּעַדִּי, כְּבוֹדִי וּמְרִים רֵאשִׁי וְכוּ'" [תהלים ג, א-בד] - פארטייטש גוט דאס גאנצע 'קאפיטל' - און פארשטיי גוט - וועסטו זעהן וויאזוי דאָרט איז מ'רומז די גאנצע מעשה [זעה מער באריכות אין די 'לשון-הקודש' דיגע', די 'רמזים' פונעם דאזיגן קאפיטל].

דער אויספיר פון די מעשה -

ביי די לשון-הקודש'דיגע

שטיי און קלער אריין די דאזיגע וואונדערליכע זאכן - אויב דו ביזט א 'בעל-נפש', בלייב שטיין פארציטערט און פארוואונדערט - זאלן זיך אויפשטעלן די האר פון דיין קאפ, און פארוואונדער זיך אין די דאזיגע זאכן, וואס שטייען אין די העכסטע הימלן.

לאמיר זיך פאר הערן

די זיבעטע מעשה - דער פליג און דער שפיין (2)

- א אלטער מענטש
- א אלטער איינגעבויענער מענטש.
- 1. וואס האט דער ס"מ געטאן?
 - געוויינט.
 - געלאכט.
 - געטאנצט.
- 2. צום סוף איז די נשמה אראפ אויף די וועלט?
 - גיין.
 - יא.
 - עס האט זיך אפגעהאלטן.
- ח. ווער איז געווען צווישן די שבויים וואס דער מלך האט געפאנגען?
 - א אלטער.
 - א אינגל.
 - א יפת תואר.
- ט. האסטו געלערנט די מעשה פון די וואך?
 - יא
 - גיין
 - א חלק

- א. וואס האט פאסירט מיט ווער עס איז געגאנגען אויף די גראז וואס פירט ארויף צום בארג?
 - עס איז אים אראפ געפאלן אלע ציינער.
 - ער האט נישט געקענט הערן
 - ער האט נישט געקענט גיין
- ב. וואס פארא בלאט האט געהיטן אויפן מלך?
 - פון דעם טערק.
 - פון די אידן.
 - פון די זיבעציג פעלקער.
- ג. מיט וויפל מענטשן איז דער מלך געגאנגען זוכן דעם חכם?
 - מיט צוויי מענטשן.
 - מיט א אנצער מנין.
 - אליין.
- ד. וואס האט דער ס"מ געשריגן?
 - אז די נשמה וועט קומען אויף די וועלט, וואס האב איך שוין צו טאן.
 - ער זאל אראפ גיין אויף די וועלט.
 - ראטעווע מיר.
- ה. וועמען האט דער ס"מ מיט געברענגט?
 - ער איז געקומען אליין.

איבערפראגן

ווער איז געלאפן? ווער האט געשריגן? ווער איז זיך אוועק געגאנגען? ווער האט געלאכט?

תשובות אויף די מעשה 'דער פליג און דער שפיין' (1)
 ביי וועלכע מעשה נאך, ווערט דערמאנט די ווערטער "גיוואלד גיוואלד"? מעשה ח',
 דער רב און דער בן יחיד

דער געווינער אויף פרשת מקץ איז הילד החשוב יום טוב שפירא, מודיעין עילית

צאם רבינוס

משלים

דער רויבער און דער היטל

געבעטן אריינשיסן אין נאך עטליכע פלעצער, ווען דער רויבער פאלגט ווי א טאטעלע.

נאכן באשיסן זיין היט און קליידער, רופט זיך דער רויבער אן: "איך האב מער נישט קיין קויל [פילווער] צו שיסן. ווי נאר דער רויבער האט צואוויסן געלאזט אז מער האט ער נישט קיין קויל צו שיסן, רופט זיך אן בענדיט: "הא, דו האסט מער נישט קיין קוילן, קום אהער!!"

בענדיט כאפט אים ביים גענאק, און שרייט הויך פאר הילף, און אזוי האט ער זיך געשטארקט איבערן רויבער אין אים באזיגט.

דער נמשל איז: עס זענען פארהאנען אזעלכע מענטשן וואס האלטן זיך גרויסע חכמים, זיי פלעגן קומען צום רבי'ן דערציילן נארישע מעשיות וואס געפונען זיך אין זייערע ביכער, האט דער רבי זיך אנגערופן: "גאנץ בקרוב וועט זיך אלעס ענדיגן ביי זיי, שנעל און געשווינד וועלן זיי מער נישט האבן וואס צו דערציילן.

דער הייליגער רבי האט פארציילט א שיינעם משל. עס ווערט פארציילט פון איינעם א מענטש - מיר וועל אים רופן בענדיט, וואס א רויבער האט אים באגעגנט און אים געוואלט בארויבן, דער גזלן פֿרעגט אים: "דו האסטו געלט אויף דיר?" ענטפערט בענדיט: "יא, איך פארמאג, איך וועל דיר געבן מיין גאנצע געלט און קיין צווייפל, אבי זאלסט מיר שענקען מיין לעבן!"

דער גזלן האט זיך גענומען צו דער ארבעט און אים בארויבט. ווען די גנבה איז פארטיג געווארן, זאגט בענדיט צום רויבער: "ווי אזוי קען איך יעצט אהיימקומען און קיין איין גראצער? איך בין שוין אזוי לאנג אוועק פון שטוב, ווי קען איך קומען און זיך באווייזן פאר מיין משפחה מיט ליידיגע הענט? דעריבער, בעט איך דיר א גענאדע, שים אריין מיט דיין ביקס אין מיין קאפעלוטש, אזוי וועט זיך אנווען אז א רויבער האט מיר באגעגנט. שפעטער האט בענדיט אים

